Джонні Мнемонік

Вільям Гібсон

SHOUT
SHARE
IT

•

Вільям Гібсон. Джонні Мнемонік.
William Gibson. Johnny Mnemonic (1981).

Володимир Влад, переклад з англійської
= = = =

залишив, але так за нею й не повернувся. Тільки він може роздобути ці дані - за допомогою ключової фрази, яку він вигадав сам. Для початку скажу, що я не надто дешевий, але тарифи на наднормовий час в мене астрономічні. І що Ральфі був дуже недбалий.

Потім я взнав, що Ральфі Фейс хоче замовити мене найманим вбивцям. Так що я домовився з ним про зустріч в Дромі, але представився як Едвард Бекс, підпільний імпортер, недавно з Ріо й Пекіна.

Дром пахнув бізнесом, металевим ароматом нервової напруги. М'язисті хлопці, розкидані в натовпі, намагалися вразити один одного, згинаючи й розгинаючи треновані тіла й демонструючи вузькі холодні усмішки; деякі з них настільки загубилися під суперструктурою нарощених м'язів, що їх обриси вже не нагадували людські.

Вибачте. Вибачте, друзі. Це лише Едді Бекс, Прудкий Едді Бекс, імпортер, зі своєю професійною, зовсім звичайною спортивною сумкою, і, будь ласка, не звертайте уваги на цей отвір - якраз для правої руки.

Ральфі був не сам. На кріслі поруч з ним насторожено сидів вісімдесятикілограмовий світловолосий каліфорнійський бугай, живе втілення бойових мистецтв.

Швидкий Едді Бекс виявився в кріслі напроти них перш, ніж бугай встиг відірвати руки від стола.

- У тебе чорний пояс? - запитав я з ентузіазмом. Він кивнув, блакитні очі працювали в режимі автоматичного сканування моїх очей і рук. - В мене теж, - сказав я. - Приніс свій із собою, тут у сумці. - Потім я просунув руку в щілину й спустив запобіжник. Клац. - Два дванадцятих калібри зі здвоєними курками.

- Оце так пушка, - сказав Ральфі, опускаючи зупиняючи пухку долоню на синій нейлон, що обтягував міцні груди бугая. - У Джонні у сумці антикварна вогнепальна зброя. - Занадто багато для Едварда Бекса.

Мені здається, він завжди був Ральфі Щось або Інше, але нове прізвище він отримав через своє надзвичайне марнославство. Статурою подібний на переспілу грушу, він носив знамените колись обличчя Крістіана Вайта вже років двадцять - Крістіан Вайт із Арійського Реггей Бенд, Соні Мао свого покоління, безумовний чемпіон расистського року. Я ерудит тривіальних речей.

Крістіан Вайт: класичний представник поп-сцени з добре розвиненими м'язами обличчя, відточеними вилицями. Ангельський з одної точки зору, непереборно-гріховний з іншої. Але очі Ральфі жили зовсім іншим життям: вони були холодними,

маленькими, чорними.

- Будь ласка, - сказав він, - давай улагодимо все як бізнесмени. – Його голос звучав гіпнотично відверто, куточки його красивого рота Крістіана Вайта завжди залишалися вологими. - Л'юїс, - сказав він, киваючи убік бугая, - просто шматок м'яса. - Л'юїс поставився до цих слів безпристрасно, як маріонетка з набору "Зроби Сам". - Але ти, Джонні, не шматок м'яса.

- А хто ж я ще, Ральфі? Відмінний шматок м'яса, повнісінький імплантованими чипами пам'яті, у яких ти зберігаєш свою брудну білизну, поки наймаєш кілерів для мене. І цьому шматку м'яса, Ральфі, здається, що ти повинен дещо пояснити.

- Все через цю нову партію товару, Джонні. - Він глибоко зітхнув. - Як брокер...

- Скупник краденого, - поправив я.

- Як брокер, я звичайно дуже ретельно підбираю свої джерела.

- Ти купуєш тільки в тих, хто краде краще. Зрозумів.

Він знову зітхнув.

- Я намагаюся, - сказав він втомлено, - не купувати в дурнів. Але на цей раз, боюся, зробив це. - Третій подих був сигналом Л'юїсу натиснути кнопку нейроблокувача, який вони закріпили під столом з моєї сторони.

Я зібрав всі сили, намагаючись зігнути вказівний палець правої руки, але здавалося, що він більше не належить мені. Я відчував метал зброї, м'яку поролонову стрічку, обмотану навколо незручної рукоятки, але руки були далекими й нерухомими, немов з холодного воску. Я сподівався, що Л'юїс справді лише шматок м'яса, досить тупим, щоб потягнутися за сумкою й зачепити мій лежачий нерухомо на курку палець, але я помилився.

- Ми дуже хвилювалися про тебе, Джонні. Дуже хвилювалися. Розумієш, те, що зберігається в тобі, - власність Якудз. Один дурень вкрав це в них, Джонні. Мертвий дурень.

Л'юїс посміхнувся.

У всім цьому був зміст, дуже неприємний зміст, немов мішки з мокрим піском, що падають на голову. Вбивство не було стилем Ральфі. Навіть Л'юїс був не в стилі Ральфі. Але він дав собі влипнути десь між Синами Неонової Хризантеми й тим, що їм належало, або, ймовірніше, чимсь таким, що належало комусь ще. Ральфі, звичайно ж, міг використати ключову фразу, щоб ввести мене в режим ідіота-всезнайки, і я видам їх дорогоцінну програму, не запам'ятавши при цьому навіть чверть тона. Для скупника краденого, як Ральфі, цього було б цілком досить. Але не для Якудз. Якудзи знають про Спрутів і не хочуть турбуватися

через те, що один з них може витягти ледь помітні сліди їхньої програми з моєї голови. Я мало знаю про Спрутів, але до мене доходили чутки, і я зробив одним із принципів ніколи не повторювати їх моїм клієнтам. Ні, це точно не сподобалося б Якудзам: занадто схоже на речовий доказ. Вони б не стали тими ким є зараз залишаючи всюди за собою речові докази. Або живих свідків.

Л'юїс посміхався. Я думаю, зараз він уявляв точку, розташовану неглибоко під моїм лобом, і про те, як добратися туди, не дуже церемонячись.

- Агов, - вимовив низький жіночий голос звідкись у мене через плече, - ковбої, ви певно проводите час не надто весело.

- Забирайся, хвойдо, - сказав Л'юїс, його засмагле обличчя зосталося нерухомим. Ральфі виглядав непроникним.

- Розвійтесь. Хочете купити трохи дешевого кокаїну? - Вона відсунула крісло й сіла перш, ніж її встигли зупинити. Вона була в межах мого нерухомого поля зору - худа дівчина в дзеркальних окулярах, темне волосся зачесане в неслухняну гриву. Вона була одягнена в розстебнуту чорну шкіряну куртку, під якою була майка з діагональними чорними й червоними смугами. - Вісім тисяч за грам ваги.

Л'юїс роздратовано фиркнув і спробував ударом вибити її з крісла. Якимось чином він промазав, її долоня метнулася вгору й, здавалося, на мить торкнулася його зап'ястя. Яскрава кров бризнула на стіл. Він схопився за руку й затис зап'ястя так, що побіліли кісточки пальців. Між пальцями сочилася кров.

Але, здається, у руці в неї нічого не було?

Л'юїсу знадобиться операція по зшиванню сухожилля. Він обережно піднявся не відсунувши крісло. Воно перевернулося, а хлопець вийшов з мого поля зору, не вимовивши жодного слова.

- Йому не завадило б звернутися до лікаря, - сказала вона. - Жахливий поріз.

- Ти навіть не уявляєш, - сказав Ральфі зненацька втомленим голосом, - у яке лайно ти щойно вляпалася.

- Що, серйозно? Детектив. Мене так збуджують різні детективні історії. Як приміром, чому твій друг тут поводиться так тихо. Наче заморожений. Або для чого потрібна от ця штуковина, - вона тримала мініатюрний пульт, який невідомим чином витягла в Л'юїса. Ральфі виглядав хворим.

- Може ти хочеш чверть мільйона за те що віддаси це мені й підеш прогулятися? - Жирна долоня піднялася, нервово провела зблідлим худим обличчям.

- Чого я хочу, - сказала вона, клацнувши пальцями, і пульт почав крутиться, поблискуючи, - це працювати. Роботу. Твій

хлопець ушкодив собі зап'ястя. Але чверть зійде для авансу.

Ральфі різко випустив повітря з легень і почав реготати, демонструючи зуби, які не підтримувалися на рівні стандартів Крістіана Вайта. Ось тут вона відключила блокувач.

- Два мільйони, - сказав я.

- Моя людина, - сказала вона й засміялася. - Що в сумці?

- Дробовик.

- Грубо. - Це міг бути й комплімент.

Ральфі мовчав.

- Звати Мілліонс. Моллі Мілліонс. Хочеш звідси забратися, бос? Люди починають озиратися. - Вона піднялася. Вона носила шкіряні джинси кольору висохлої крові.

І вперше я побачив, що дзеркальні окуляри були хірургічною накладкою, їхній сріблистий метал плавно піднімався з її високих вилиць, немов закриваючи очі в очницях. В них я побачив подвійне відображення свого нового обличчя.

- Мене звати Джонні, сказав я. - Ми візьмемо містера Фейса з собою.

Він чекав нас на вулиці. Виглядав, як звичайний тех-турист, одягнений в синтетичні шорти й дурнувату гавайку, вкриту рекламами найпопулярнішого мікропроцесора його фірми; приємний невеликий чоловік, з категорії тих, хто, швидше за все, закінчує своє життя звалившись п'яним на стійку бара, де подають мініатюрні рисові крекери з гарніром з водоростей. Він мав вигляд людина, яка буде співати корпоративний гімн і при цьому плакати, буде нескінченно трясти руку барменові. І звідники, і спекулянти дадуть йому спокій, обізвавши вродженим консерватором. Без великих вимог та обережний з грошима, коли вони були.

Згодом я помітив, що вони ампутували йому частину великого пальця лівої руки, десь за першим суглобом, і замінили його пустотілим протезом, у якому були заховані котушка й гніздо з псевдоалмазів Оно-Сендай. Вони акуратно намотали на котушку три метри мономолекулярного волокна.

Моллі подалася щось з'ясовувати із Сестрами Магнетичного Собаки давши мені можливість вивести Ральфі за двері за допомогою спортивної сумки, притиснутої до низу його спини. Здавалося вона їх знала. Я чув, як темношкіра засміялася.

Я рефлексивно глянув вгору - можливо, тому, що ніяк не міг звикнути до всього цього: до ширяючих арок світла й тінями від геодезик над ними. Ймовірно, це врятувало мене.

Ральфі йшов далі, але не думаю, що він намагався втекти. Думаю, він вже здався. Можливо він здогадався з чим ми мали справу.

Я опустив погляд саме вчасно, щоб побачити, як він розпадається.

Якщо прокрутити плівку назад, можна побачити, як Ральфі робить крок й в цю мить маленький тех, посміхаючись, з'являється нізвідки. Імітація поклону, і великий палець його лівої руки відпадає. Справжній трюк фокусника. Великий палець зависає в повітрі. Дзеркала? Нитки? Ральфі зупиняється, він повернутий спиною до нас, темні півмісяці поту проступають в пахвах його світлого літнього костюма. Він знає. Він повинен був знати. І ось ця кумедна пучка, важка як свинець, описує дугу, як в цирковому фокусі, і невидима нитка, що з'єднує її з рукою вбивці, буквально проходить через череп Ральфі, трохи вище брови, як батіг огинає все тіло й опускається, діагонально розсікаючи грушоподібний тулуб від плечей до грудну клітку. Розріз настільки тонкий, що кров не бризнула доти, доки не спрацювали синапси й перші спазми не віддали тіло гравітації.

Огорнутий рожевою хмарою, Ральфі розвалився на частині. Три шматки плоті покотилися плиткою тротуару. В повній тиші.

Я підняв спортивну сумку. Віддача ледве не відірвала мені зап'ястя.

Неначе пішов дощ; потоки води лилися каскадом із лопнувшої геодезики й падали на плити позаду нас. Ми причаїлися у вузькій прогалині між хірургічною й антикварною крамничками. Вона просто виставила край дзеркального ока з-за рогу й повідомила, що перед Дромом стоїть модуль Фолькса з червоною блимавкою. Вони зчищали Ральфі з тротуару. Щось питали.

Я був весь покритий обпаленим білим пухом. Тенісні шкарпетки. Спортивна сумка перетворилася в розірвані пластикові наручники навколо зап'ястя.

- Не зрозумію, дідько, як я міг промазати.

- Тому що він швидкий, дуже швидкий. - Вона сиділа навпочіпки, обійнявши руками коліна, і розгойдувалася на каблуках вперед-назад. - Його нервова система надзвичайно збуджена. Зібрана на замовлення. - Вона посміхнулася й тихенько скрикнула, демонструючи захват, - Я збираюся знайти цього хлопця. Ще сьогодні. Він найкращий, номер один, найдорожчий, витвір мистецтва.

- За два мільйони від цього хлопця ти одержиш можливість витягти звідси мою задницю. Твій приятель переважно вирощений у пробірці в Чиба Сіті. Він кілер у Якудз.

- Чиба. Так. Бачиш, Моллі теж була в Чибі. - І вона показала мені свої долоні, трохи розвівши пальці. Довгі й тонкі пальці, надто білі в порівнянні з яскраво-червоними полірованими

нігтями. З укриттів під нігтями виступало десять лез; кожне - вузький гострий з обох боків скальпель з світло-блакитної сталі.

Я ніколи не проводив багато часу в Нічному Місті. Там мені ніхто не платив щоб я пам'ятав, але більшість з них регулярно платили за те, щоб забути. Покоління снайперів відстрілювали неон доти, доки бригади ремонтників не здалися. Навіть вдень дуги були чорні як сажа на блідо-блакитному тлі.

Куди податися, коли найбагатша кримінальна організація світу намагається намацати тебе своїми спокійними довгими пальцями? Де зникнути від Якудз, які настільки могутні, що володіють трансляційними супутниками і як мінімум трьома шаттлами? Якудзи – справжня міжнаціональна корпорація, як Ай-Ті-Ті чи Оно-Сендай. За п'ятдесят років до мого народження Якудзи вже поглинули китайські Тріади, Мафію і Юніон Корс.

У Моллі була готова відповідь: Ти ховаєшся в Дірі, в найнижчому колі, де будь-яка дія ззовні створює швидко розбіжні концентричні хвилі чистого насилля. Ти ховаєшся в Нічному Місті. Ще краще, ти ховаєшся над Нічним Містом, тому що ця Діра вивернута навиворіт і її дно торкається неба - неба, яке Нічне Місто ніколи не бачить, впріваючи під своїм покривалом з акрилопластика - нагорі, там, де Прим Техи принишкли в темряві як горгульї, приліпивши до губ контрабандні цигарки.

У неї була також інша відповідь.

- Отже, ти міцно й надійно замкнений, Джонні-сан? До тієї програми ніяк не можна добратися без пароля? - Вона повела мене в тінь, що чекала за освітленою платформою Труби. Бетонні стіни були покриті шарами графіті, які нагромадилися за багато років, закрученими в єдину метакаракулю гніву й розчарування.

- Інформація, що зберігається, передається через каскад модифікованих мікрохірургічних протезів. - Розпочав я скорочену версію моєї стандартної рекламної легенди. - Код клієнта зберігається в спеціальній мікросхемі; крім Спрутів, про які в нашій професії не люблять говорити, не існує можливості відтворити вашу кодову фразу. Її не виріжеш, не отримаєш за допомогою наркотиків чи катувань. Я її не знаю, ніколи не знав.

- Спрути? В'юнкі потвори з багатьма кінцівками? - Ми вийшли на пустий вуличний ринок. Якісь темні постаті спостерігали за нами через імпровізовану площу, завалену риб'ячими головами й гниючими фруктами.

- Надпровідникові квантові детектори збурень. Використовувалися під час війни для виявлення підводних човнів і розпізнавання ворожих кіберсистем.

- Справді? Військові штучки? З часів війни? А Спрут прочитає цю твою мікросхему? - Вона зупинилася, і я відчув на собі її

погляд, схований подвійними дзеркалами окулярів.

- Навіть самі примітивні моделі можуть вимірювати магнітне поле потужністю одна мільйонна земного; це як підслухувати шепіт на ревучому стадіоні.

- Поліція вже може робити таке за допомогою параболічних мікрофонів чи лазерів.

- Але проте ваші дані в безпеці. - Професійна гордість. - Жоден уряд не дозволить своїм поліцейським мати Спрутів, навіть в інтересах безпеки. Занадто великий ризик конфліктів між різними службами; вони можуть влаштувати щось на зразок Вотергейта.

- Військові штучки, - сказала вона. Її посмішка блиснула в сутінках. - Військові штучки. У мене там внизу є друг, який служив в армії, звати Джонс. Я думаю, тобі варто з ним зустрітися. Він сидить на голці. Так що нам прийдеться щось йому принести.

- Наркоман?

- Дельфін.

Він був більше ніж дельфін, хоча з точки зору іншого дельфіна він міг би видатись чимось меншим. Я дивився, як він ліниво кружляє у своїй оцинкований цистерні. Вода хлюпнула через край і намочила мої туфлі. Він був залишком останньої війни. Кіборг.

Він піднявся з води, показуючи нам покриті нальотом пластини вздовж своїх боків, ще один візуальний трюк; сила й легкість його рухів були сковані лускою з безглуздої доісторичної броні. Дві опуклості по обидва боки черепа були сконструйовані для розміщення в них сенсорних пристроїв. Сріблясті шрами виблискували на відкритих ділянках його сіро-білої шкіри.

Моллі свиснула. Джонс вдарив хвостом, і ще один каскад води полився через край цистерни.

- Що це за місце? - Я розглядав неясні обриси в сутінках, іржаві ланцюги й мотлох під брезентом. Над цистерною висіла потворна дерев'яна конструкція, обвішана різдвяними гірляндами.

- Парк Розваг. Зоопарк і карнавальні атракціони. "Поговори з бойовим китом". І все таке. У якомусь сенсі Джонс, звичайно, кит...

Джонс знову піднявся над водою й витріщився на мене своїм сумним старим оком.

- Як він розмовляє? - Мені раптом захотілося піти звідси.

- У цьому весь трюк. Скажи "Привіт", Джонсе.

І відразу всі лампочки спалахнули одночасно. Вони світилися червоним, білим, синім.

ЧБСЧБСЧБС
ЧБСЧБСЧБС
ЧБСЧБСЧБС
ЧБСЧБСЧБС

- Добре розбирається в символах, але набір кодів обмежений. Військові підключали його до аудіовізуального дисплея. - Вона витягла вузький пакетик з кишені куртки. - Чиста гидота, Джонсе. Хочеш? - Він завмер у воді й відразу почав тонути. Я трохи стривожився, згадавши, що він не риба й може потонути. - Нам потрібний ключ до Джонніного банку даних, Джонсе. Терміново.

Вогні спалахнули, згасли.

- Шукай, Джонсе.

```
   С
СССССССС
   С
   С
   С
```

Сині лампочки, хрестом.

Темрява.

- Чиста! Очищена. Ну давай, Джонсе.

ББББББББ
ББББББББ
ББББББББ
ББББББББ

Біла матова заграва висвітила риси її обличчя; застиглий монохром, тіні перетинали її вилиці.

```
Ч    ЧЧЧЧЧ
Ч    Ч
ЧЧЧЧЧЧЧЧЧ
    Ч   Ч
ЧЧЧЧЧ   Ч
```

Лабети червоної свастики спотворювалися в її дзеркальних лінзах.

- Віддай йому, - сказав я. - Ключ у нас.

Ральфі Фейс. Ніякої фантазії.

Джонс перекинув половину свого броньованого тулуба через

край цистерни, і я подумав, що метал може не витримати. Моллі тикнула в нього великим шприцом, вводячи голку між двох пластин. Поршень заскрипів. Візерунки світла вибухнули спалахами вздовж рами, потім згасли.

Ми залишили його дрейфувати, в'януло погойдуючись, у темній воді. Можливо, йому снилася війна в Тихому океані, роботи-міни які він виводив з ладу, м'яко проникаючи в їхні електричні ланцюги Спрутом, тим самим, який він лишень використав для злому жалюгідного коду Ральфі в мікросхемі в моїй голові.

- Я можу зрозуміти помилку, яку вони зробили, дозволивши йому демобілізуватися із цим пристроєм, але як кібернетичного дельфіна підсадили на наркоту?

- Війна, - сказала вона. - Вони всі були такі. Військові робили таке. Як ще можна було примусити їх працювати на себе?

- Я не впевнений, що мені подобається ця справа, - сказав пірат, набиваючи собі ціну. - Специфікація цілі на супутнику - це не за правилами...

- Якщо будеш даремно витрачати мій час, ти взагалі залишишся поза справою, - сказала Моллі, нахилившись над подряпаним пластиковим столом і направивши на нього свій вказівний палець.

- Хочеш спробувати купити свої мікрохвилі десь ще? - Крутий хлопчик - незважаючи на свою Мао-роботу. Напевно в Нічному Місті з самого народження.

Її рука перетворилася в розмиту пляму на тлі його куртки, повністю відрізавши лацкан і навіть не розпустивши зріз тканини.

- Ну так що, домовились чи ні?

- Домовились, - сказав він, намагаючись зробити вигляд, що розглядає свій знівечений лацкан тільки із увічливого інтересу. - Домовились.

Поки я перевіряв два куплених нами записи, вона витяглася з-під блискавки на зап'ясті куртки аркуш паперу, який я їй дав. Розгорнула його й мовчки прочитала ворушачи губами. Знизала плечима.

- Це воно?

- Погнали, - сказав я, одночасно вдавлюючи на двох деках кнопку "ЗАПИС".

- Крістіан Вайт, - прочитала вона, - і його Арійське Реґґі Бенд.

Відданий Ральфі, фанат до самого останнього дня.

Перехід у режим ідіот-всезнайка завжди виявляється не таким різким, як я очікую. Прикриттям для піратської радіоустановки служив офіс збанкрутілого турагентства - куб, пофарбований у пастельні тони, де були виставлені стіл, три стільці й вицвілий

постер швейцарської курортної орбітальної станції. На поличці біля плеча Моллі дві іграшкові пташки з дутого скла з олов'яними лапками монотонно посьорбували з пінопластового кухлика з водою. Коли я досяг потрібної фази вони поступово прискорилися, поки віночки їх яскравого пір'я не перетворилися в суцільні кольорові дуги. Світлодіоди в настінних пластикових годинниках стали безглуздими пульсуючими клітинками, і Моллі, і Маолиций хлопець перетворилися на плями туману, їхні руки іноді розпливалися в примарношвидких, як у комах, рухах. Потім все це злилося в холодний білий шум, нескінченну модульовану поему штучною мовою.

Я сидів і співав украдену небіжчиком Ральфі програму цілих три години.

Навіс простягається від краю до краю на сорок кілометрів пошарпаного часом перекриття куполів Фуллера над тим, що колись було приміською артерією. Якщо в ясний день відключити освітлювальні дуги, сіра апроксимація сонячного світла буде фільтруватися через шари акрилопластика: пейзаж, що нагадує тюремні ескізи Джованні Піранезі1. Три найпівденніші кілометри навісу покривають Нічне Місто. Нічне Місто не платить податків і комунальних зборів. Неонові дуги не працюють, а геодезика закопчена за десятиліття вогнищами для приготування їжі. Хто ж зверне увагу в майже повній пітьмі полудня Нічного Міста на кілька дюжин божевільних дітей, які загубилися серед балок?

Протягом двох годин ми дерлися нагору бетонними щаблями і сталевими сходами з перфорованих балок; повз занедбані платформи й покриті пилом механізми. Ми вирушили з місця, яке було схоже на покинуту ремонтну базу, заставлену трикутними сегментами дахового перекриття. Там усе було покрито шаром уже обридлого пульверизаторного графіті: назви банд, ініціали, дати приблизно від початку сторіччя. Графіті переслідувало нас до самого верху, поступово рідіючи доти, поки не залишилось тільки одне ім'я, яке періодично повторювалося. ПРИМ ТЕХ. Стікаючими великими чорними літерами.

- Хто такий Прим Тех?

- Не ми, бос. - Вона видерлась хиткими алюмінієвими сходам і зникла в дірі, пророблені в листі гофрованого пластику. - "Примітивна техніка, примітивна технологія." - Пластик приглушав її голос. Я пішов за нею нагору, намагаючись бути обережнішим із хворим зап'ястям. - Прим Техи, вони б вважали бездарним твій трюк із дробовиком.

Через годину я протиснувся через ще одну дірку, цього разу недбало випиляну в перекошеному листі фанери і зустрів свого першого Прим Теха.

- Все нормально, - сказала Моллі, її долоня опустилася мені на плече. - Це всього на всього Пес. Агов, Пес.

У вузькому промені від її ліхтаря він розглядав нас своїм єдиним оком, повільно висуваючи довгий сірий язик й облизуючи величезні собачі ікла. Я здивувався, чому вони називають трансплантацію щелепної тканини добермана примітивною технологією. Іммуноподавлювачі ж на деревах не дуже ростуть.

- Моллі. - Збільшені зуби заважали йому розмовляти. Слина стікала з його скривленої нижньої губи. - Почув твоє наближення. Давно. - Йому мало б бути п'ятнадцять, але ікла і яскрава мозаїка шрамів складалися з пустою очницею в абсолютно звірячу маску. Був потрібен час і певний художній смак, щоб створити таке обличчя, і його стан говорив мені, що він за ним насолоджувався життям. Він носив зотлілі джинси, чорні від бруду і блискучі на складках. Його груди й ноги були голі. Він зобразив своїм ротом щось, що мало б означати усмішку. - Йшов за вами слідом.

Далеко внизу, в Нічному Місті, почулися закличні крики рознощика води.

- Стрибаєш по струнах, Пес? - Вона направила свій ліхтар убік, і я побачив тонкі канати, прив'язані до гаків-болтів, що тягнулися до краю платформи й там зникали.

- Забери це чортове світло!

Вона вимкнула.

- Чому той, хто вас переслідує, іде без світла?

- Воно йому непотрібне. Він - погана новина, Пес. Якщо твої вартові спробують поставити йому підніжку, вони прибудуть додому легко транспортабельними частинами.

- Це друг нашого друга, Моллі? - Його голос звучав стурбовано. Я чув, як він переступає з ноги на ногу на зношеній фанері.

- Ні. Але він мій. А от цей, - поплескуючи по моєму плечу, - він друг. Второпав?

- Звичайно, - сказав він без особливого ентузіазму, йдучи до краю платформи, де були гаки-болти. Він почав смикати канати, передаючи якесь повідомлення.

Нічне Місто простягалося внизу, як іграшкове село для пацюків; крихітні віконця світилися світлом свічок, і тільки кілька різких яскравих квадратів освітлювалися ліхтарями на батареях і ацетиленовими лампами. Я уявив собі старих людей за їх нескінченною грою в доміно під теплими жирними краплями води, що падають із вологої випраної білизни, що висить на жердинах між фанерними халупами. Потім я спробував уявити як він терпляче дереться нагору крізь темряву у своїх сандалях і потворній туристичній сорочці, легко й не кваплячись. Як він нас

вистежив?

- Добре, - сказала Моллі. - Він рознюхав.

- Палитимеш? - Пес витяг м'яту пачку з кишені й видавив приплющену цигарку. Поки він запалював її для мене кухонним сірником, я потай глянув на торговельну марку. Іхеюань філтерз. Бейджинська цигаркова фабрика. Я вирішив, що Прим Техи працювали на чорному ринку. Пес і Моллі повернулися до своєї суперечки, яка, здавалося, крутилася навколо бажання Моллі скористатися певною частиною майна Прим Техів.

- Я зробила тобі цілу купу послуг, друже. Мені потрібна ця підлога. А ще мені потрібна музика.

- Ти ж не Прим Тех...

Напевно, так тривало більшу частину вигнутого кілометра, Пес вів нас хиткими підвісними містками і вверх мотузковими драбинами. Прим Техи клеять свою павутину й потайні місця до тканини міста товстими згустками епоксидної смоли й сплять над безоднею в сітчастих гамаках. Їхні місця перебування настільки ненадійні, що подекуди складаються лише з кріплень для рук і ніг, випиляних в геодезичних конструкціях.

Вбивча Підлога, так вона це назвала. Я дерся за нею, мої нові туфлі Едді Бекса ковзались стертим металом й вологою фанерою. Я намагався вгадати, як це місце може бути згубнішим решти території. В той же час відчував, що протести Пса були символічними й що вона вже чекала одержати предмет суперечки, чим би він не був.

Десь під нами Джонс кружляв у своїй цистерні, почуваючи перші приступи наркотичної ломки. Поліція докучала постійним відвідувачам Дрома запитаннями про Ральфі. Чим він займався? З ким він був перед тим як вийти? А Якудзи проникали своєю примарною громадою в міські банки даних, шукаючи мої невиразні сліди залишені в пронумерованих звітах, протоколах служб безпеки, комунальних рахунках. У нас інформаційна економіка. Так вчать у школі. Але там не говорять, що неможливо пересуватися, жити, діяти на будь-якому рівні, не залишаючи слідів, шматочків, фрагментів інформації особистого характеру, які здаються безглуздими. Фрагментів, які можна витягнути, підсилити...

На даний момент пірат уже повинен був направити наше повідомлення в чергу для закритої передачі на комунікаційний супутник Якудз. Просте повідомлення: відкличте собак, або ми протранслюємо вашу програму всіма діапазонами.

Програма. Я поняття не мав, що вона містила. І не маю досі. Я лише співаю пісню, не розуміючи змісту. Ймовірно, це були дослідницькі дані, - Якудзи, які попалися на вдосконалених

методах промислового шпигунства. Вдячна справа, красти в Оно-Сендай ніби так і має бути й чемно вимагати викупу, загрожуючи затупити дослідницький край конгломерату, зробивши продукт надбанням громадськості.

Але чому їхня гра не вдалася? Чи не будуть вони щасливішими з чимось, що могли б продати назад Оно-Сендай, щасливішими, чим вони були з одним мертвим Джонні з Провулку Пам'яті?

Їхня програма була на шляху до адресата в Сіднеї, до місця, де тримали листа для клієнтів і не задавали питань, якщо ти вніс невелику попередню плату. Наземна пошта четвертого класу. Я витер більшу частину іншої копії й записав наше повідомлення в проміжок, що утворився, залишивши від програми саме стільки, щоб можна було визначити її оригінальність.

Моє зап'ястя боліло. Я хотів зупинитися, лягти, спати. Я знав, що довго вже не витримаю, що впаду, що гострі чорні туфлі, куплені на вечір в ролі Едді Бекса, втратять опору й понесуть мене вниз у Нічне Місто. Але він виник у моїй уяві як дешева релігійна голограма, що світиться, збільшена мікросхема на його гавайській сорочці неясно вимальовувалась наче розвідувальний знімок якогось приреченого міського мікроорганізму.

І я йшов за Псом і Моллі через небеса Прим Техів, - нашвидкуруч зібрані й побудовані зі сміття, яке не було потрібне навіть Нічному Місту.

Вбивча Підлога була квадратом зі стороною вісім метрів. Якийсь гігант протягнув сталевий трос вздовж та впоперек через смітник і туго його натягнув. Вона скрипіла при русі, а рухалася вона постійно, гойдалася й осцилювала, поки Прим Техи збиралися й розміщувалися на фанерному карнизі, який оточував Підлогу. Деревина лисніла від часу, відполірована від довгого використанням, глибоко порізана ініціалами, погрозами, проявами почуттів. Він підтримувався окремим набором тросів, які губилися в темряві за різкою границею конусів світла від двох старих прожекторів, що висіли над Підлогою.

Дівчина з зубами, як у Пса, приземлилася на Підлогу на четвереньки. На її грудях були витатуювані сині спіралі. Потім вона пробралася нею, сміючись, борючись із хлопцем, що пив темну рідину з літрової фляги.

Мода Прим Техів тяжіла до шрамів і татуювань. А також зубів. Електрика, яку вони крали для освітлення Вбивчої Підлоги, здавалося була виключенням у їхній естетиці, створеній для... обрядів, спорту, мистецтва? Я не знав, але здогадувався, що Підлога була чимось особливим. Вона виглядала так, немов створювалася протягом поколінь.

Я тримав непотрібний дробовик під курткою. Його твердість і вага заспокоювали, хоча в мене більше й не було патронів. До мене нарешті дійшло, що я зовсім не розумію, що насправді відбулося, або повинно було відбутися. І це було природою моєї гри, тому що я провів більшу частина свого життя як сліпе сховище для заповнення знаннями інших людей, - щоб пізніше вихлюпнути синтетичні мови, які я сам ніколи не розумів. Дуже технічний хлопака. Звичайно.

Аж ось я помітив, як притихли Прим Техи.

Він був там, на границі світла, сприймаючи Вбивчу Підлогу і галерею мовчазних Прим Техів зі спокоєм туриста. І коли наші очі зустрілися, ми впізнали один одного. В мозку відразу виникла картина: Париж, довгий електробус Мерседес, що пропливає крізь дощ до Нотр-Даму; оранжереї на колесах, японські обличчя за склом, і сотні Найконів, що піднімаються в сліпому фототропізмі, квіти зі сталі й скла. За його очима в момент, коли вони знайшли мене, дзижчали ті ж затвори.

Я пошукав очами Моллі Мілліонс, але вона зникла.

Прим Техи розступилися, даючи йому ступити на лавку. Він посміхаючись поклонився і легко виліз із сандалів, залишивши їх лежати абсолютно рівно, а потім ступив вниз на Вбивчу Підлогу. Він рушив до мене через рухомий батут мотлоху так само легко, як турист, що гуляє по синтетичному ворсі в будь-якому пересічному готелі.

Моллі приземлилася на Підлогу.

Підлога завила.

Вона була оснащена мікрофонами й підсилювачами; регуляторами, що рухалися по чотирьом товстим спіральним пружинам у кутах, і контактними мікрофонами, приклеєними стрічкою в випадкових місцях до ржавіючих частин механізмів. Десь у Прим Техів були підсилювач і синтезатор, і тепер я міг бачити гучномовці над головою, понад різкою білизною прожекторів.

Пролунали удари барабанів, електронні, схожі на серцебиття пропущене через підсилювач, рівномірні, наче звуки метронома.

Моллі скинула шкіряну куртку й черевики; футболка була без рукавів, слабкі сліди імплантованих у Чиба Сіті дротів бігли уздовж її тонких рук. Її шкіряні джинси блищали під прожекторами. Вона почала танцювати.

Зігнула коліна, білі ступні ніг напружилися на розплющеному бензобаку, і Вбивча Підлога почала коливатись у відповідь. Звук, який створювала Підлога, був схожий на кінець світу, наче канати, що підтримують небо, лопалися й скручувалися в повітрі.

Протягом кількох ударів серця він гойдався разом з Підлогою,

потім почав рухатися, ідеально відслідковуючи рухи Підлоги, як людина, що переступає з одного плоского каменю на інший у декоративному садку.

Він витягнув кінчик свого великого пальця із грацією людини звичної до елегантних жестів, і жбурнув ним в неї. Під світлом прожекторів нитка переливалася кольорами веселки. Вона кинулася на Підлогу, перекотилася й схопилася на ноги, коли молекулярна нитка просвистіла мимо; блиснули сталеві пазурі, як подоба автоматичного захисного оскалу.

Ритм барабанів прискорився, Моллі підстрибувала в такт, її темне волосся розтріпалося навколо порожніх дзеркальних лінз, рот - тонка лінія, губи напружені. Вбивча Підлога гриміла й ревіла, Прим Техи кричали від захоплення.

Він вкоротив нитку до метра - свистяче коло примарного поліхрому – і обертав її перед собою тримаючи безпалу рука на рівні грудей. Щит.

Моллі, здавалося, звільнилася від чогось, чогось усередині себе і тепер справді почався її танець скаженого собаки. Вона стрибнула, звиваючись, роблячи випади в сторони, і приземлилася обома ногами на сплавлений моторний блок, причеплений до однієї зі спіральних пружин. Я закрив вуха руками й упав на коліна захоплений вихором звуку, думаючи, що Підлога й лави вже падали вниз, вниз на Нічне Місто, і я уявив, як ми проламуємося крізь халупи, мокре прання, і вибухаємо на бруківці, немов гнилі фрукти. Але троси трималися, а Вбивча Підлога здіймалася й опускалася, як божевільне металеве море. І Моллі танцювала на ній.

І під кінець, саме перед тим, як він зробив свій останній кидок ниткою, я побачив на його обличчі дивний вираз, який не міг йому належати. Це не був страх чи гнів. Мені здається, що це було невіра, приголомшливе нерозуміння, змішане з чисто естетичною відразою до того що він бачив і чув, - і до того, що з ним відбувалося. Він втягнув нитку, що крутилася, примарний диск зменшився до розмірів обідньої тарілки, коли він заніс руку над головою й ривком опустив її вниз, кінчик великого пальця полетів до Моллі немов живий.

Підлога опустила її, молекулярна нитка пролетіла над самісінькою її головою; Підлога стала дибки, піднімаючи його до траекторії туго натягнутої молекулярної нитки, яка мала безперешкодно пройти над його головою й втягнутися у своє алмазне гніздо. Вона знесла йому руку трохи нижче зап'ястя. Перед ним у Підлозі була діра, і він полетів у неї, наче пірнальник, з дивною неквапливою грацією, збитий камікадзе на шляху в Нічне Місто. Почасти, мені здається, він робив це, щоб

заробити собі кілька секунд мовчазної поваги. Вона вбила його культурним шоком.

Прим Техи репетували, але хтось відключив підсилювач, і Моллі, з блідим спустошеним обличчям, в тиші гойдалася на Вбивчій Підлозі, тепер тримаючись за неї, доки хитання не сповільнилося, чулося тільки слабке гудіння втомленого металу та скрип іржі об іржу.

Ми пошукали на Підлозі відрізану руку, але так її й не знайшли. Ми виявили лише елегантну криву на одному шматку іржавої сталі, через яку пройшла молекулярна нитка. Зріз був яскравим, як нове хромове покриття.

Ми так ніколи й не взнали, чи прийняли Якудзи наші умови, чи, взагалі, вони отримали наше послання. Наскільки мені відомо, їхня програма усе ще чекає Едді Бекса на полиці в задній кімнаті магазина подарунків на третьому поверсі Сідней Централ-5. Ймовірно, вони продали оригінал назад Оно-Сендай місяці тому. Але, можливо, що вони дійсно одержали піратське радіопослання, тому що дотепер ніхто не прийшов шукати мене, а вже пройшов майже рік. Якщо вони дійсно прийдуть, їм доведеться довго підніматися нагору через темінь, мимо вартових, розставлених Псом, та й я вже не особливо схожий на Едді Бекса. Я дозволив Моллі подбати про це з місцевим знеболюванням. І мої нові зуби вже майже прижилися.

Я вирішив залишитися тут нагорі. Коли я дивився крізь Вбивчу Підлогу - перш, ніж вона з'явилась - я бачив, яка порожнеча була всередині мене. І ще зрозумів, що сильно втомився бути тарою. Так що тепер я спускаюся й відвідую Джонса майже щоночі.

Тепер ми з ним партнери, і з Моллі Мілліонс теж. Моллі веде наш бізнес у Дромі. Джонс усе ще в Парку Розваг, але в нього тепер більша цистерна зі свіжою морською водою, яку міняють щотижня. І він одержує своє зілля, коли йому потрібно. Він усе ще розмовляє з дітлахами за допомогою свого щита з лампочками, але із мною він спілкується через дисплей в сараї, який я наймаю там, цей прилад кращий за той, що він використовував в армії.

І всі ми зараз заробляємо непогані гроші, більші, ніж я одержував раніше, тому що Спрут Джонса може зчитувати сліди всього того, що колись зберігалося в мені, і він виводить все це на дисплей зрозумілими мені мовами. Так що ми взнаємо багато нового про моїх колишніх клієнтів. Колись я знайду хірурга, щоб викопати весь кремній зі своїх залоз, і буду жити лише зі своєю власною пам'яттю, як всі інші люди. Але ще не зараз.

А поки що мені справді добре й тут, нагорі, в темряві, покурюючи китайські цигарки з фільтром і слухаючи, як капає

конденсація з геодезики. Тут, угорі, справді тихо, якщо, звичайно, парочка Прим Техів не вирішить потанцювати на Смертельній Підлозі.

Це також повчально. Коли за допомогою Джонса розберусь в деяких штуках, стану найкрутішим професіоналом у місті.